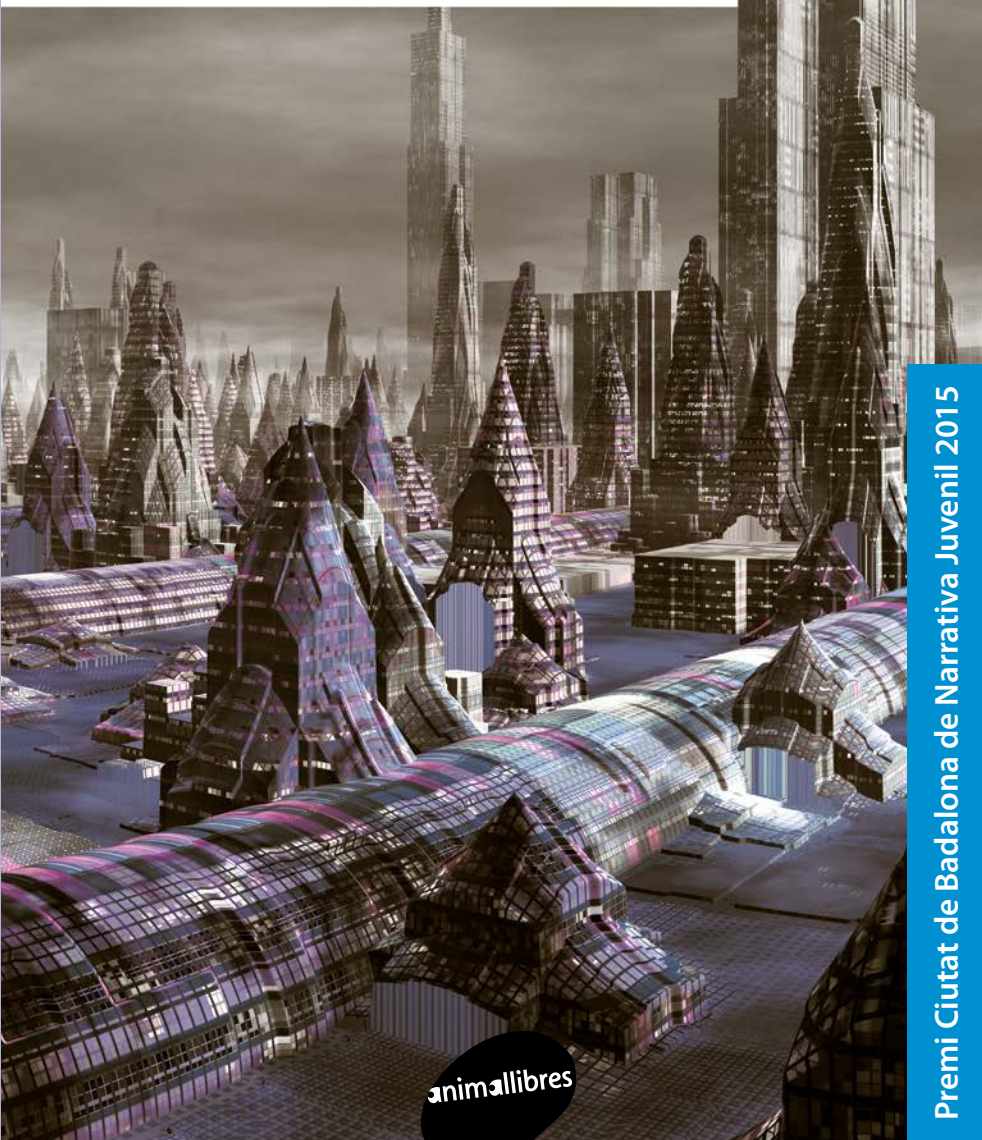

Manel Aljama

Futur imperfecte

animallibres

Premi Ciutat de Badalona de Narrativa Juvenil 2015

Què és això?

Els dies es feien molt llargs. Cada cop més llargs i feixucs. Les classes s'havien tornat molt avorrides. Amb prou feines, la Nàdia i en Laak complien els objectius pedagògics del *templeinstitut*. Només aconseguien treure un aprovat.

Malgrat que, des de ben petits, tots dos havien estat ensinistrats en els valors socials de l'esport. En especial, el *fitnessport*, el més important de tots. Els era molt difícil de concentrar-se. Feia temps que passaven el dia maldant per romandre junts un moment, lluny de l'abast de la telecàmera de control i a recer de mirades tafaneres; encara que això els semblés tan sols un instant fugaç.

La Nàdia i en Laak vivien a Megalòpolis-100, una de les grans i aïllades ciutats que havien resistit les contínues guerres del segle XXI. Després del darrer conflicte bèl·lic, els supervivents es van aixoplugar a les megalòpolis, conegudes també amb el nom de megaciutats.

Fora, deien, no hi quedava vida, no hi havia res.

El sistema educatiu a les megalòpolis començava amb el naixement. La primera etapa durava fins als tres anys i era supervisada per la *teleescola*, que els ensenyava a controlar els moviments del cos, les lletres, els números i les figures geomètriques. Fins als setze anys, els nens assistien de manera obligatòria al *templeescola*, on practicaven totes les varietats d'esports. L'assignatura principal era el *fitnessport*, una barreja de diverses modalitats de gimnàstica i ball. Com a complement, aprenien a llegir i escriure amb la tauleta digital. En acabar, només els més destacats en el *fitnessport* podien assistir al *templeinstitut* i, més tard, un cop superada la prova d'ingrés, al *templeuniversitat*, on preparaven tutors per a noves generacions de ciutadans.

Els infants i els escolars s'havien de vestir de groc fosforescent. Els del *templeinstitut* canviaven de color pel verd llampant. I els universitaris es vestien tots de fúcsia. El blau estava reservat per

als supervisors educatius i el taronja fosforescent era utilitzat pels alumnes sotmesos a càstigs pel seu baix rendiment esportiu.

Els educadors no havien detectat mai cap comportament estrany en els dos joves durant els tretze anys d'estada al *templeescola*. I les seves passions adolescents també havien passat desapercibudes als responsables de primer curs del *templeinstitut*.

Van començar amb un intercanvi de mirades, que més tard van esdevenir tendres i profundes. Esguards que aïllaven la singularitat dels ulls admirats, entre la pluralitat fosforescent i avorrida. No tenien paraules per expressar tota aquella allau de sensacions desconegudes.

Un dia, en Laak descobrí un despatx abandonat i sense telecàmera de control. No va caldre dir res. Tan sols l'esguard de complicitat.

Allà, sense espies, van compartir tot el que sentien.

A casa no gosaven parlar d'això i encara menys pronunciar la paraula *sentiments*. Ningú no en parlava. Entre altres raons perquè era una paraula tabú. Paraules com *família* o *pares* no apareixien mai a les pantalles de la *teleescola*. Des de feia molt de temps, abans de la seva «creació».

No eren del tot conscients que això que feien al despatx abandonat fos una cosa prohibida. Els sentiments creixien amb cada nou descobriment. S'abraçaven. Romanien així, uns segons difícils de mesurar, amb els llavis plegats i sense anar més enllà.

No en sabien més.

Aviat, però, allò es va convertir en un torrent difícil de contenir. I van anar lluny, molt més lluny de les abraçades. I la pell, el tacte, els llavis, la llengua, els cossos... van agafar tot el protagonisme. Parlaven amb el cos. Sota l'aixopluc del despatx, la respiració i el batec dels cors els semblava que anaven al mateix ritme. I així, van anar descobrint més.

Molt més.

Mai entraven junts al despatx. Per no despertar sospites ni cridar l'atenció dels supervisors. I darrere la porta es van fabricar un petit món d'olors i de colors, d'abraçades i de petons, de silencis i de complicitats en veu baixa.

La realitat, però, era ben diferent a les megalòpolis. Tot estava sota l'imperi de l'esport. L'exercici físic organitzat sintetitzava la política i la religió dominants a les ciutats.

I mentrestant, ells feien parlar els seus cossos, amb un idioma que no havien après en cap llibre perquè, de llibres, ja no en quedaven.

La literatura, la pintura i la cultura en general havien estat prohibides trenta anys enrere.

La Nàdia i en Laak tot just acabaven de fer els disset anys i el seu període d'ensinistrament s'aproximava al final. Havien descuidat una mica els seus deures al *templeinstitut*. S'havien oblidat que per als educadors això sí que podia ser considerat dolent i sospitos. Ells, però, volien romandre en la innocent ignorància de les lleis establertes.

Un mes. Havien aconseguit mantenir-ho en secret durant tot un mes. Un dia, una androide de neteja i amb algun defecte de programació va obrir la porta per error. La telecàmera de control del passadís va enregistrar tota l'escena. Ni la Nàdia ni en Laak no havien imaginat mai que acabarien així.

Massa tard

La Nàdia despertà amb el record plaent i encara viu del darrer somni. Encara podia sentir les mans del noi recurrent tot el seu cos. Creia escoltar les paraules tendres i ingènues d'en Laak, pronunciades a cau d'orella. Encara era fosc.

Sabia que si obria els ulls tot plegat s'esvairia.

La telealarma domèstica xiulava amb intensitat, com cada dia. Tocava llevar-se. En uns segons i de forma progressiva s'encendrien els llums de casa. Va haver d'obrir-los, els ulls, per aturar l'alarma. La claror els feria.

El plaer es va acabar de cop.

Era al bell mig de la seva habitació. Una cambra dominada pel plàstic blanc, lluent i impersonal. No

hi havia cap element decoratiu que indiqués que l'habitació era d'un o d'un altre dels residents. Un ordinador personal engegat les vint-i-quatre hores del dia a sobre d'una taula encastada a la paret i un llit petit que també sortia de la paret del davant. Sense finestres. Un potent marc de llum fluorescent, manegat pel comandament residencial, feia de finestra.

No havia sopat res, ni tampoc havia pres la seva dosi diària de serotonina sintètica. Feia temps que tampoc es prenia la resta de les píndoles obligatòries per a la seva edat. Les llençava a les escombraries sense que ningú se n'adonés.

El tutor confiava en ella i en la resta de residents de l'habitable.

Es va aixecar i va anar cap a la cuina.

Els llums s'encenien a mida que avançava pel passadís.

–Molt bon dia, resident Nàdia-S01D0021
–saludà el comandament residencial en entrar a la cuina.

Els noms en la nova ciutat de Megalòpolis-100 estaven compostos per una paraula, un apel·latiu que es conservava dels temps antics, més un indicador de la zona geogràfica de residència i que podia ser el nord, el sud, l'est o l'oest, seguit d'uns números que indicaven el quadrant dins la zona

geogràfica. Tot seguit una lletra indicava el sexe, home o dona, i finalitzava amb el número d'ordre atorgat pel centre de naixement.

Allà, al quadrant 01 de la zona sud, no es podien permetre el luxe de tenir un androide propi per fer tasques domèstiques. Altres zones, sí, fins i tot dos o tres d'aquests ajudants sintètics. La residència on la Nàdia estava adscrita era molt modesta. El nou Ordre Mundial havia eliminat moltes barreres socials. No totes, però. Seguia havent-hi diferències entre ciutadans.

El comandament residencial engegà la telepantalla de la cuina. Feien el noticiari esportiu de cada matí. En acabar, començà un avanç de programació: transmetrien un campionat virtual interciutat de natació.

Per participar en campionats com aquell, no calia fer cap viatge. Els nedadors de cada ciutat es concentraven a l'edifici de les piscines. Es posaven el banyador i s'endollaven uns sensors per rebre els efectes d'una autèntica competició en una piscina.

Un ordinador central connectava els esportistes i en feia d'àrbitre.

Els contendents mai havien vist una piscina de debò. L'aigua era escassa i només s'utilitzava per a la higiene i per a beure.

El robot de cuina li va oferir diferents menjars. No va esmorzar. Cada dia sentia més fàstic pels *aliments*. Tot el que tenia a l'abast era delícies de pollastre, succedani de llet, suc sintètic, puré, galetes i pa liofilitzat.

Ella havia sentit parlar, en més d'una llegenda urbana, que junt amb els aliments els subministren drogues i tranquil·litzants per inhibir els pensaments. Per si algú deixava de prendre les píndoles obligatòries.

La mateixa llegenda deia que, tot i que els fetus patien alteracions genètiques per fer-los bons ciutadans, encara no havien controlat la totalitat del genoma humà. Calia, doncs, minvar la tendència animal.

I si la gent defugia les seves obligacions ciutadanes, hi havia les cigarretes electròniques. Molts s'havien fet addictes a fumar. Però ningú no sabia la composició d'aquells líquids de colors de gust més agradable que el menjar. Tothom sospitava que hi amagaven tòxics i inhibidors de la voluntat, però no els preocupava gaire.

Prou ocupats estaven amb les competicions esportives.

Mirà el rellotge. S'adonà que no hi havia ningú més a l'apartament. Es va preguntar si havien

fugit tots o havia estat delatada i ningú no volia complicacions.

Era molt estrany.

De sobte es fixà en el led vermell de l'intercomunicador. Això no era un bon senyal.

Llavors, amb els records del somni encara presents, es va sentir prou conscient de tot plegat: havien estat descoberts o, si més no, denunciats.

Aleshores l'esperança que la gravació no fos revisada per ningú s'esvaí com s'havia esvaït el somni d'aquella nit.